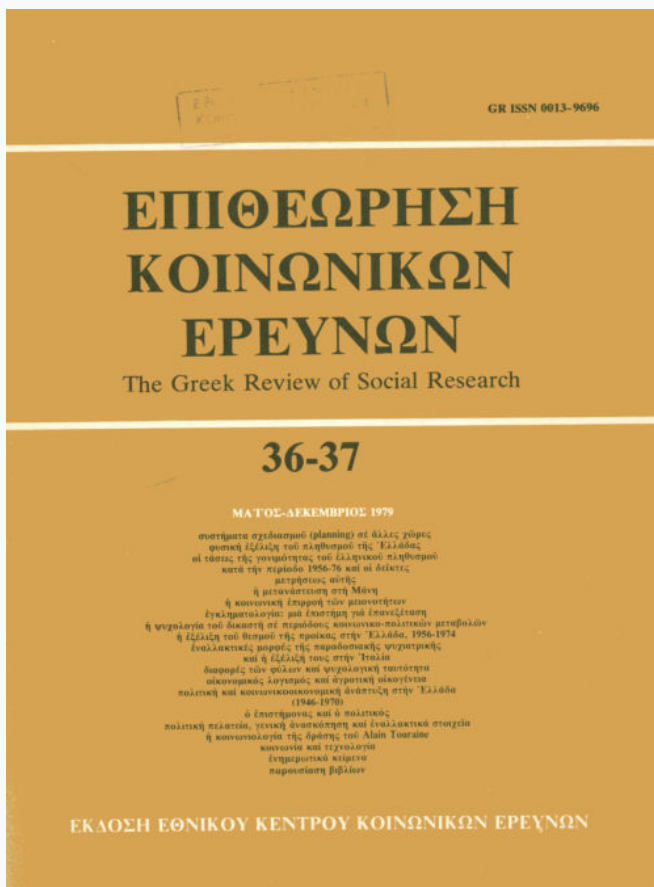

The Greek Review of Social Research

Vol 36 (1979)

36-37

Caroly G. Heilbrun, Reinventing womanhood

Σταυρούλα Λαμπροπούλου

doi: [10.12681/grsr.472](https://doi.org/10.12681/grsr.472)

Copyright © 1979, Σταυρούλα Λαμπροπούλου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Λαμπροπούλου Σ. (1979). Caroly G. Heilbrun, Reinventing womanhood. *The Greek Review of Social Research*, 36, 473–475. <https://doi.org/10.12681/grsr.472>

παρουσίαση βιβλίων

Andrea Dworkin, *Our Blood: Prophecies and Discourses on Sexual Politics*, New York, Toronto, Harper and Row, Inc., σσ. 115 (Τό Αίμα μας: Προφητείες και κηρύγματα για την πολιτική των φύλων)

Σ' αυτό τό άγριο και ώραίο βιβλίο ή Α. Andrea Dworkin, μιά ριζοσπαστική φεμινίστρια και ίσως ή πιο δυνατή και ή πιο επαναστατική φωνή σήμερα στό Γυναικείο Κίνημα, άντιμετωπίζει σθεναρά τή βαθειά και σκληρή κοινωνική άδιαφορία πού όφθαίνοι είς βάρος τών γυναικών—τή σεξουαλική, πολιτιστική και πολιτική όποδούλωση τών γυναικών στους άδρες.

Μέ σπάνια εύλωγία και άντικομορμιστική διάγνωση, ή Dworkin θέτει τή βαθειά τό τό έγκλήματα της σεξουαλικής βίας, τό ψυχολογικό έκβιασμό, της πολιτιστικής δυσφήμισης και διαβολής και της φιλολογικής κακογλωσσίας.

Η συγγραφέας περιγράφει μιά σεξουαλική άστυνομική πολιτεία στην όποία οι γυναίκες, όποι άιώνες σοκοφανημένες από τήν άνδρική τέχνη και φιλολογία, και τρομοκρατημένες από βιασμούς, πρέπει να μαθαίνουν να αυτοβασανίζονται, να μιούν τόν έαυτό τους και να διδάσκονται τά καθιερωμένα της φυσικής και πνευματικής όποταγής για να μπόρουν να είζηήσουν.

Η συγγραφέας άποκαλύπτει και διακηρύσσει ότι ή πορνογραφία, ή τέχνη, ή θρησκεία, ό νόμος, ή έπιβεβλημένη και καθιερωμένη έτεροσεξουαλικότητα και ή οικογένεια, όπώ άπό τήν όφισταία κάτω από τήν άνδρική κυριαρχία, λειτουργούν σάν όργανα σεξουαλικής πλύσης τό έγκλήματός, σάν δυνάμεις πού έπιβόλλουν τή γυναίκα καταπίηση και καταδυνάστευση.

Στή ρομωλέα και πρωτότυπη έρευνα της Dworkin, όπό τήν έννοια φαλλικής σεξουαλικότητας και άνδρικής ταυτότητας, διαφωτίζεται ή δυναμικότητα τού άνδρικού ασιαδισμού και τών κοινωνικών τύπων της τυραννίας πού αναπτύσσονται από αυτή.

Σ' αυτά τά καθιερωμένα άδρα της (1. Feminism, Art, and My Mother Sylvia, 2. Remembering Sexual Equality, 3. Remembering the Witches, 4. The Rape Atrocity and the Boy Next Door, 5. The Sexual Policies of Fear and Courage, 6. Redefining Nonviolence, 7. Lesbian Pride, 8. Our Blood: The Slavery of

Women in America, 9. The Root Cause, πλλά γραμμένα κατά τά πέντε τελευταία χρόνια ήσαν άνακινούσεις ή διαλέξεις της συγγραφέως), ή Dworkin καλεί τις γυναίκες να καταπολεμήσουν τήν άπομόνωση, τό φόβο πού έχει τήν αίτια τού σ' ένα πολιτισμό πού μοιεί τις γυναίκες, να φύγουν μακριά από αυτό τόν κόσμο πού όποθάλει μιά παθολογική άντίληψη για τή γυναικεία αναξίότητα, να έδραιώσουν τήν προσωπική τους αυθεντικότητα, να δημιουργήσουν ένα νέο πολιτισμό άπαλλαγμένο από τή βία, τήν κυριαρχία, τήν όποταγή σέ όποιοδήποτε είδος και τελείως έλεύθερο από τά γένη.

Όποιοδήποτε κι άν είναι οι άπόψεις και οι άντιρήσεις τού καθενός, ή συγκινητική ρητορεία και οι δυνατές ιδέες της έμπνευσμένης συγγραφώς θά τις αλλάξουν.

*

Carolyn G. Heilbrun, *Reinventing Womanhood*, W. W. Norton and Company, New York, 1979 ('Ανακαλύπτοντας πάλι τή γυναίκα)

Η συγγραφέας, τυχερή γυναίκα, μητέρα και σύζυγος—όπως ή ίδια εμφανίζεται στον πρόλογο της—μελετώντας τό θέμα της κατάστασης της γυναίκας επανεξέταζει γυναίκα πρόσωπα της άρχαίας ελληνικής φιλολογίας, της τραγωδίας ή της ιστορίας. Έπανεξέταζει επίσης τις ήρωίδες της σύγχρονης φιλολογίας ή τις άπλες γυναίκες, αλλά και τις σύγχρονες γυναίκες συγγραφείς.

Η πλουσία βιβλιογραφική ενημέρωση της συγγραφώς πολλές φορές τήν κάνει να παραθέτει τόσες γνώμες άλλων γυναικών συγγραφέων πού νομίζει ό άναγνωστής ότι διάβασε όλα τά σύγχρονα βιβλία πού άναφέρει. Η καθαρότητα και ή σαφήνεια της πολλές φορές άφοπλίζουν. Η καινούργια έρμηνεία πού δίνει, φέρνει σχεδόν επανάσταση και σάλο στά λυμνάζοντα νερά τού άνδρικού βασιλείου.

Η Κλυταμνήστρα, για παράδειγμα, επανακρίνεται μέ νέο φεμινιστικό φώς σάν γυναίκα και σύζυγος. Η συγγραφέας δέν βλέπει σ' αυτή καμιά άπελευθέρωση, άντίθετα όμως όποταγή και στραγγαλιόμενη δικαιοσύνη. Δέν πρέπει να εκτιμάται από τά λεγόμενα τού Όρέστη ή της Ήλέκτρας και τών όποστηρικτών τους, Άθηνάς και Απόλλωνα, σάν ή συμβολική στιγμή πού ό θεομός της μητρότητας άντρείπεται. Μητρότητα είναι ό θεομός στον όποιο ή γυναίκα από μακροί είναι όποδουλωμένη, στον όποιο καταδικάζεται από τά παιδιά της άμφοτέρων τών φύλων σέ άτέλειωτους ώμους.

Η Κλυταμνήστρα, μιά δυνατή και θεληματική γυναίκα, όπως πολλές, έχει στραφεί και παραμορφωθεί μέσα στό ρόλο της σύζυγος και μητέρας, άνακάλυψε ό-

μως ότι ή προσωπικότητα δέν είναι δυνατό να καταιώθει έκει.

Υπάρχει και περισσότερο στην θηλυκή λατρεία άπ' ό,τι ή λέξη «μητρότητα» όπονοει. Ό μύθος της Δήμητρας και της Περσεφόνης άναφέρεται στό δεσμό μεταξύ γυναικών, ό όποιος μπορεί να είναι ή σωτηρία τους σ' ένα κόσμο πού έχουν κοινή μοίρα. Είναι ό μόνος μύθος, κατά τήν συγγραφέα, πού δέν άναφέρεται στην μητρότητα, αλλά στην σταθερή πίστη και έφαρμογή της δύναμης, τήν όποία ή ήλικιωμένη γυναίκα μπορεί να χρησιμοποιήσει προς όφελος της νεότερης.

Οι Μούσες είναι για τους άνδρες. Από τόν Όμηρο («τόν άνδρα τόν πολύπαθο τραγούδησέ μόν, Μούσα») ως τόν Robert Graves («ή γυναίκα δέν είναι ποιητής, είναι ή Μούσα ή τίποτε») και τόν Sidney («τρέλε, είτε ή Μούσα μου σέ μένα, κοίταξε στην καρδιά σου και γράψε»), ή Μούσα έχει γίνει προοδευτικό κτήμα τού άρσενικού και έμπνευστή του. Η έρώτηση πού είναι ή Μούσα της γυναικας και πού είναι τό φύλο της Μούσας δέν είχε τεθεί μέχρι πρό τινος.

Στή συνέχεια ή Heilbrun εξετάζει τήν παντρέυση γυναίκα μέσα από τήν άγγλική φιλολογία τών τελευταίων αιώνων, τήν Άμερικανίδα σύζυγο, τήν Έβραία σύζυγο—Έβραία είναι ή συγγραφέας—πού ποτέ δέν έχει ένα «δικό της χώρο», άναφέρει ήρωίδες έργων συγγραφέων τού 18ου και τού 19ου αιώνα και ερωτεύεται τή νοστροπία τους.

Τό «χέσιμο της προσωπικότητας» είναι τό πρελούδιο στον έρωτα, παρατήρηση ή συγγραφέας μιάς άλλης νουβέλλας σχετικά μέ τό γάμο στό 1910, και τών τών ίδια παρατήρηση περισσότερο κομμά από ό,τι ή Bronie, αλλά μέ όχι λιγότερη οξύτητα είδε ότι ή γυναίκα στή σύγχρονη νουβέλλα ήταν μοιραία να άνακαλύψει ότι μέ τό να είναι σύζυγος πρέπει να έχρασει τόν έαυτό της.

Γιά να έχουμε ένα δείγμα από τά ποιητικά μέρη τού βιβλίου της Heilbrun, πού είναι πολλά, παραθέτουμε ένα ποίημα πού έπιγράφεται «ή οικοκυρά».

Μερικές γυναίκες παντρέυονται στίπια. / Είναι ένα άλλο είδος δέρματος, έχει καρδιά, / στόμα, σκώτι και έντερα. / Οι τοίχοι είναι στέρεοι και ροζ. / Κόττα πού γονατίζει όλη τήν ημέρα / πιστά έξασφαλίζοντας τόν έαυτό της. / Οι άνδρες μπαίνουν όιά της βίαις / παρασυρμένοι σάν τών Ίωνά / μέσα στις σάρκινες μανιόδες τους. / Μιά γυναίκα είναι ή μάνα της, / αυτό είναι τό κυριώτερο.

Η πικρία και ή ειρωνεία της συγγραφώς για τή θέση της γυναικας και τή νοστροπία της είναι άπλά άληθινή διαπίστωση. Είχε τό θάρρος να τό πει και τήν ευστροφία να τό έννοήσει. Η καινούργια έρμηνεία και ή εύλωγία της είναι αυτό πού άξίζει περισσότερο σ' αυτό τό βιβλίο μαζί μέ τήν πλουσιότερη ενημέρωση. Τό βιβλίο άποτελεί θαυμάσιο απόκτημα για μελέτες και θέματα για τή γυναίκα.

Gerda Lerner, *The Majority Finds Its Past: Placing Women in History*, New York, Oxford, Oxford University Press, 1979, σσ. 330 (Η πλειονότητα βρίσκεται το παρελθόν της: 'Η θέση των γυναικών στην 'Ιστορία)

«Αυτός ο τόμος περιέχει μερικά από τα πιο σπουδαία άρθρα που γράφτηκαν για την ιστορία των γυναικών κατά τη διάρκεια των τελευταίων δέκα χρόνων», λέγει χαρακτηριστικά η γνωστή φεμινίστρια από το Los Angeles, Kathryn Kish Sklar.

Πολλές από τις ιδέες της συγγραφέως, τώρα πλέον βασικές επί του γυναικειού κινήματος, ήταν κατ' αρχήν δημοσιευμένες σε πολύ λίγο γνωστά επιστημονικά περιοδικά. Οι περισσότερες πραγματίες αυτού του τόμου ήταν διαλέξεις ή ανακοινώσεις της συγγραφέως σε συνέδρια. Στο τέλος διαμορφώθηκαν έτσι, συχνά με πολλές αλλαγές, με κριτική και συγκριτική συζήτηση και άλλες εκδόχες από τους συναδέλφους της. 'Ας σημειωθεί έδω ότι στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, πριν δημοσιευθεί ένα βιβλίο ή ένα άρθρο, ο συγγραφέας προσκαλεί τους συναδέλφους του ή τις ειδικούς επί του θέματος και ανακοινώνει ενώπιόν τους τη μέθοδο της έρευνάς του, το περιεχόμενο, τα στατιστικά δεδομένα και τα συμπεράσματά του. Πολλές φορές και κατά τη διάρκεια της έρευνας ανακοινώνεται το κάθε συμπέρασμα. Οι παρόντες, πολλές φορές και οι άπόντες ειδικοί, έχουν το δικαίωμα—άλλοτε γι' αυτό προσκαλούνται—να διατυπώσουν αντίρρησης, να μετατρέψουν, να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν, να εκφράσουν καινούργιες εκδόχες και σκέψεις επί των γραφομένων. 'Ο διάλογος αποδεικνύεται πολύ έποικοδομητικός για την πληρέστερη παρουσίαση του βιβλίου.

Σήμερα η Lerner κατέγει μοναδική θέση μεταξύ των Ιστορικών: η ριζοσπαστική βιογραφία της περί των αδελφών Grimké και οι βασισμένες σε ντοκουμέντα συλλογές της (α. *Black Women in White America* και β. *The Female Experience*) είναι ευρύτατα γνωστές και πολύ αξιολόγες. 'Η Lerner και τα γραφομένα της έμπνευσαν σερασμό, και η έπιστημονική της είναι αδιαφιλονίκητη.

'Αλλά ο ρηξικέλευθος πραγματίας της και τα δέχτατά άρθρα, τα όποια έκαναν τη μεγαλύτερη τομή σε βάθος επί του θέματος, που πρακτικά τοποθετούν όσα είναι πέρα από τα μέτρα τους, που καθόρισαν τα προβλήματά του και έδωσαν οδηγίες για τη μελλοντική του ανάπτυξη, δεν είχαν ποτέ πριν συλλεγεί και εύρεως διαδοθεί.

Αυτός ο τόμος περιέχει δώδεκα άρθρα της Lerner, άλλα γραμμένα κατά τη διάρκεια μιας δεκαετίας κι άλλα έτοιμασμένα ειδικά γι' αυτό τον τόμο. Το βιβλίο μαρτυρεί την πνευματική άνθηση μιας προποπότος στις σπουδές για τις γυναίκες (women's studies), έπιστημη που άκμαζε σύμφωνα σε όλο τα άμερικανικά πανεπιστήμια.

'Η Lerner θέτει μερικές βασικές έρωτήσεις: Πώς μπορεί κανείς άριστα να θεωρήσει τις γυναίκες σάν μία ξεχωριστή ομάδα

στην κοινωνία; Πόσο χρήσιμη για τις Ιστορικές σπουδές είναι η έπίγνωση της καταπίεσης των γυναικών; Ποιά είναι η άναφορική σπουδαιότητα της φύλης, της τάξως, του φύλου σάν παραγόντων στην Ιστορία;

'Η Lerner σφυκνίει το φεμινισμό του 19ου αιώνα με το φεμινισμό του 20ού αιώνα. 'Ανάγει το ζέσπασμα του φεμινισμού άρκετά ειρωνικά στην έποχή του Jackson, σημειώνοντας ότι αυτή η έποχή της δημοκρατικής πρόδου για τους άνδρες ήταν μά όπισθοδρόμηση και καταστολή για τις γυναίκες. Τονίζει τη διαφορά μεταξύ των δικαιωμάτων του γυναικειού κινήματος—του κατορθώματος να εισχωρήσουν οι γυναίκες μέσα στην άνδροκρατούμενη κοινωνία πάνω στη βάση της Ισότητας—και του άγωνα για την άπελευθέρωση της γυναικάς, πράγμα που σημαίνει γυναικεία ατομότητα. 'Η συγγραφέως όπισθορίζει ότι η σύγχρονη φεμινιστική κίνηση άγκαλιάζει και τα δύο.

Μερικά από τα άρθρα της περιστρέφονται και έρευνούν τις διαφορές στην Ιστορία και τη γνώση των έγχρωμων και των λευκών γυναικών και μιλούν για τις καταστάσεις κάτω από τις όποιες είναι δυνατό να σχηματισθούν φεμινιστικοί συνασπισμοί μεταξύ αυτών των ομάδων. Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο 8 που άναφέρεται στις πολιτικές δραστηριότητες των Νοτιών Πολιτειών για την κατάργηση της δουλείας των γυναικών και που άνακοινώθηκε στην Atlanta το 1976.

'Η Lerner κριτικάρντας μιλάει για την 'άντιαταθμιστική Ιστορία—την Ιστορία των 'έπιστημων γυναικών—η όποια δεν άποκαλύπτει τόσα πολλά από τις δραστηριότητες με τις όποιες οι περισσότερες ήσαν συνδεμένες και τη 'συνεβαλλόμενη Ιστορία», η όποια συγκεντρώνει ό,τι οι γυναίκες έχουν συνεισφέρει στην άνδροκρατούμενη κοινωνία. «'Ολη η Ιστορία, όποια τη γνωρίζουμε έως τώρα, είναι άπλως προϊστορία», γράφει η συγγραφέως. 'Μόνο μία νέα Ιστορία σταθερά βασισμένη στην άναγνώριση και την Ισότητα άνδρών και γυναικών, η γέννηση και ο θάνατος της πατριαρχίας, μπορεί να προβάλει μία άληθινα καθολική Ιστορία».

«'Ακούμ και Ιστορικοί», λέγει η Ann Ffor Scott έδωσι διαβάζουν αυτά τα προκλητικά άρθρα, σπως φαίνονται, θά βρουν ένα έρέθισμα στο να τα ζαναδιαράσουν σάν μία άναρνούμενη διαφωνή η ένα άπατισσόμενο έπιχείρημα, και θά άποχωρήσουν έχοντας τόσα πολλά για να σκεφθούν. Για πολλούς άλλους αυτό το βιβλίο θά χαρίσει μία έξαιρέτη εισαγωγή στην άλλαγή με την προοπτική που λαμβάνει χώρα, όταν οι γυναίκες, όπως άκριβώς και οι άνδρες, έξελέγονται σάν μέρος της Ιστορικής εξέλιξης, μία άλλαγή για την όποια η Gerda Lerner έχει κάνει τόσα πολλά για να την πραγματοποιήσει».

John Mack Faranger, *Women and Men on the Overland Trail*, New Haven and London, Yale University Press, 1979, σσ. 281 (Γυναίκες και άνδρες στα χερσαία καραβάνια)

Έτόν καθάνα είναι γνωστός ο μύθος ότι κατά τη διάρκεια της δυτικής εξέπλωσης και μεταστάσεως οι άνδρες όδηγούσαν τα βόδια έπάνω σ' ένα έλικοειδή δρόμο και άμύνονταν από τους έχθρους 'Ινδιάνους, ενώ οι γυναίκες, καθισμένες στο πίσω μέρος της καρότσας στην άμαξα, φρόντιζαν τα παιδιά τους. Αυτή την εικόνα μάς δίνουν άλλοτε η τέχνη, ο κινηματογράφος ή οι άφηγητές.

Πράγματι, ό John Mack Faranger, καθηγητής της 'Ιστορίας, παρατηρεί ότι οι γυναίκες έμοιαζαν μάλλον σάν να βάδιζαν πίσω στην καρότσα μαζώνοντας τις κοπρές πλέτοντας τα ρούχα και τα κλωστοπέπασματά κατά το χρόνο που οι άνδρες σκότωναν τα βούβιαλα.

'Το γνωστό στερεότυπο του άρσενικού και του θηλυκού ρόλου είναι μόνο ένας άπό τους μύθους τους όποιους ό Faranger έπικρίνει σ' αυτό το βιβλίο. 'Ο συγγραφέας περιγράφει ψυχρά και προσεκτικά πώς πράγματι ήταν το ταξίδι διά μέσου της έρηρας για τις μεσοδυτικές άγροτικές οικογένειες, άνάμεσα στο 1843 και το 1870. 'Η έμφαση του συγγραφέως, εν τούτοις, δεν έγκαιται στις γνωστές ταλαιπωρίες του ίδιου του ταξιδιού, αλλά στη δυναμικότητα των οικογενειακών σχέσεων.

Με μία κατάλληλη και λεπτή χρησιμοποίηση σύγχρονων προσωπικών ήμερολογίων, άναμνησικών και στοιχείων άκούμ άπό τα φολκλόρικα τραγουδία, ό Faranger άναλύει τους ρόλους των άνδρών και των γυναικών και τις δικές τους ιδέες γι' αυτούς τους ρόλους. Το άποτέλεσμα είναι άπλο, μία δέυδερκής εξέταση της άγροτικής οικογενειακής ζωής κατά τα μέσα του 1800 και μία έρευνα έσοθεν μιας άπό τις μεγαλύτερες άμερικανικές περιπέτειες.

Το βιβλίο τούτο με την πλούσια βιβλιογραφία και τους λεπτομερείς πίνακες στατιστικών δεδομένων των μεταναστών, που έξικινούν άπό την ήλικία, το φύλο, την κοινωνική κατάσταση υπάνδρων-άνυπάνδρων στην κοινωνία των έξεταζόμενων δεκαετιών του 19ου αιώνα στις μέσες νότιες πολιτείες, το διακρίνει έπιστημονική, σαφήνεια, πληρότητα. Τα περιεχόμενα (1. The Overland Emigrants, 2. The Midwestern Farming Family, 1850, 3. Men's and Women's Work on the Overland Trail, 4. Masculine Men and Feminine Women, 5. The Separate Worlds of Men and Women, 6. The World of the Family, 7. Conclusion: Men and Women in the Rural American West) με το κοινωνικό και Ιστορικό ύλικό, το χρησιμοποιημένο με όξινόνα και θαυμασία μεθοδολογία, άναφέρνουν στους διαφορετικούς κόσμους των γυναικών και άνδρών.

'Αξίζει να μελετήσει κανείς τη μεθοδολογία ενός έρευνητή σύγχρονης κοινωνίας. Έρευνάται με στατιστικά συμπεράσματα ή θέση της γυναικάς, οι έργασίες ή οι ά-

*

σχολίες της, επίσης η σύλληψη, η έγκυμοσύνη και η γέννηση τών τέκνων της. Έξεταιζονται οι οικογένειες, τά αγαθά τους, οι τροφές τους, οι μετακινήσεις τους.

«Ο Faranger έκανε», γράφει η Kathryn Kish Sklar, «θαυμάσια χρήση τών υλικών του χειριστού δρόμου, χρησιμοποιώντας τα για νά φωτίσει τήν κοινωνία πού οι μετανάστες άφησαν, καθώς επίσης τήν κοινωνία πού δημιούργησαν καθ' όδόν. Οι σπουδές του είναι ενδιαφέρουσες για ένα μεγάλο μέρος άναγνωστών, ειδικά γι' αυτούς πού ενδιαφέρονται για τήν ιστορία της οικογένειας και τήν ιστορία τών γυναικών».

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Επιμελήτρια της Έδρας της Ιστορίας της Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Άθηνων

*

Stewards of the Land: The American Farm School and Modern Greece. της Brenda L. Marder. Έκδόσεις: East European Quarterly, Boulder, σειρά: East European Monographs

Distributed by Columbia University Press 1979

Η Άμερικανική Γεωργική Σχολή (ΑΓΣ) Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε, γύρω στά 1904, μέ πρωτοβουλία του προτεστάντη Άμερικανού Ιεραποστόλου John Henry House, και από τότε λειτουργεί άδιάλειπτα μέχρι σήμερα—μ' εξαίρεση τά χρόνια της γερμανικής κατοχής.

Τό βιβλίο της Β. Marder *Stewards of the Land*¹ αναφέρεται στό ιστορικό της ίδρυσης και της λειτουργίας του ιδρύματος αυτού και καλύπτει τήν περίοδο 1902-1949.

Σήμερα η ΑΓΣ λειτουργεί σάν άγροτικό επαγγελματικό Λύκειο, και είναι Νομικό Πρόσωπο Ίδιωτικού Δικαίου.

Τό άγροκόμμά της, μέ τό σύνολο τών έγκαταστάσεων, βρίσκεται 10 χιλιόμετρα, περίπου, άνατολικά του κέντρου της Θεσσαλονίκης, και κατέχει μία έκταση 1.500 στρεμμάτων.

Η συγγραφέας αναφέρει στόν πρόλόγό της, ότι η μελέτη της από τί αποτελεί άποπειρά έρμηνείας τού «πνεύματος» και της έπιβίωσης τού ιδρύματος—«μέσα από τά πλέον χωστικά και βίαια γεγονότα της πρόσφατης ευρωπαϊκής Ιστορίας»—καθώς επίσης και μία άποπειρά παρουσίαισης τού τρόπου μέ τόν όποιο λειτουργεί σάν τών υπηρεσιών της όποιες πρόσφερε «στή ζωή τού έλληνικού λαού κατά τή διάρκειά των κρίσεων Ιστορικών στιγμών».

Γιά νά γίνει πού κατανοητή η συλλογιστική αυτής της έρμηνείας, θά δώσουμε συνο-

πτικά όρισμένα στοιχεία για τό Ιστορικό της ίδρυσης και της λειτουργίας της ΑΓΣ, και κυρίως για τήν εξεταζόμενη περίοδο.

Άς σημειωθεί ότι η Marder κάνει λόγο περί «πνεύματος» σάν νά επρόκειτο για κάποια δύναμη ή όποια επέδρασε και εξακολουθεί νά επιδρά κατά τρόπο μονοσήμαντο ακόμα και στή σημερινή φάση λειτουργίας της σχολής. (Ύπενθυμίζουμε ότι η μελέτη αφορά τήν περίοδο 1902-1949.) Πώς αυτό είναι δυνατό, θά τό δούμε στή συνέχεια:

Τό 1894 έρχεται στή Μακεδονία ο John Henry House, μετά από είκοσι χρόνια Ιεραποστολικής θητείας σέ διάφορες άλλες περιοχές τών Βαλκανίων.

Άνταποκρινόμενος, όπως ο ίδιος έλεγε, σέ «θείο κάλεσμα» (Call), θέλησε νά ιδρύσει στή Θεσσαλονίκη μία πρακτική γεωργική σχολή πού θά αποτελούσε τότε ένα είδος «Οuit post» (έμπροσθοφυλακής) τών Ήνωμένων Πολιτειών στά Βαλκάνια και θά συντελούσε, τόσο στήν έδραίωση και εξαπλώση της χριστιανικής πίστης, όσο και στόν έκσυγχρονισμό της γεωργίας, άπαραίτητες κατά τή γνώμη του προϋποθέσεις για τή λύση τού Βαλκανικού προβλήματος.

Μέ φιλανθρωπικές εισφορές άγοράζονται (1902) στήν περιοχή πού βρίσκεται σήμερα τό ίδρυμα περί τά 200 στρέμματα γης, και τό 1903 άρτίζεται—άπό Άμερικανούς, κυρίως, κληρικούς—ένα έντεκα-μέλες συμβούλιο μετόχων.

Άρχίζει γρήγορα ο έξοπλισμός τού άγροκόμματος και ήδη, τό 1903, μεταξύ τών άλλων διέθετε: γαλακτοκομείο (όπου παράγει τό πρώτο παστεριωμένο γάλα στή χώρα), μηχανουργείο, ζωιουργείο, μετασκευλητοτροφείο...

Μέχρι τό 1912 η σχολή λειτουργεί μέ ολανόφθονο μαθητές (50 περίπου τό 1910), κυρίως όφρανά από καμμένα χωριά τού Μοναστηρίου. Μετά τούς Βαλκανικούς πολέμους, η έθνική σύνθεση τών μαθητών άλλαξε, άρχίζει η έλληνικοποίηση της σχολής και στις 3/1/1918 τίθεται όπό τήν έποπτεία τού Ύπουργείου Γεωργίας.

Όλο αυτό τό διάστημα, και μέχρι τό 1929, διευθυντής είναι ο John House, ο όποιος έχει επιβάλει ένα κλίμα βαθείας θρησκευτικής εύβουλείας και φιλανθρωπίας.

Τό Μάη του 1929, τό συμβούλιο τών μετόχων εκλέγει στή θέση τού διευθυντή τόν Charles House, γιό τού ίδουτ, θέση τήν όποια κατέχει μέχρι τό 1955.

Στις άρχές της δεκαετίας τού 30 η ΑΓΣ είναι σχεδόν μία αυτοσυνητηρή κοινότητα: ζουν εκεί 127 οικότροφοι και 17 άτομα τού έκπαιδευτικού προσωπικού.

Τών καιρό της μεταέκτικής δικτατορίας, οι φιλικές σχέσεις τού Charles House μέ τό Βασίλειο Γεώργιο Β', και η από μέρος του άποδοχή, σάν διευθυντή, όρισμένων άρχων έκπαιδευτικής πολιτικής τού Μεταξά, εύνοούν τήν—στό χώρο της ΑΓΣ—έπικράτηση της ιδεολογίας της άγης Αυγούστου. Μέ τήν Ιταλική έπίδρομη ό μαθητές ψεύζουν, η σχολή παύει νά λειτουργεί σάν έκπαιδευτικό ίδρυμα και προανατολιζε-

ται, άποκλειστικά, πρós τήν παραγωγική δραστηριότητα.

Τόν Άπρίλη τού 41 άρχίζει η κατοχή της ΑΓΣ από τούς Γερμανούς, και ο Charles House, στό όνομα της σωτηρίας τού ιδρύματος, συνεργάζεται εν μέρει μαζί τους, γεγονός πού έπιτρέπει στούς τελευταίους νά εκμεταλλευθούν τό άγροκόμματα σάν βάση για έπιχειρήσεις και πηγή τροφίμων.

Τέλος τού 1945, τό έκπαιδευτικό πρόγραμμα άρχίζει κατά τήν περίοδο τού σχεδίου Μάρσαλ: καταβάλλεται ιδιαίτερα προσπάθεια για τήν επέκταση τών έγκαταστάσεων τού ιδρύματος και τών πολλαπλασιασμό τών δραστηριοτήτων του. Πρós αυτή τήν κατεύθυνση συντρέχουν διάφοροι όφρεις: Άμερικανική Έπιτροπή βοήθειας για τήν Ελλάδα, Ύπουργείο Γεωργίας, UNRRA, ECA, Ίδρυμα Fulbright.

Ο σημερινός διευθυντής της σχολής Bruce M. Landsdale (District interpreter στην έπιτροπή τού όν έλεγο της διεξαγωγής τών έκλογών τού 1946 και Chief interpreter της έπιτροπής για τό Δημονύφημα τού 1946), διαδέχεται τόν Charles τό 1955.

Η συγγραφέας άφερώνει μεγάλο μέρος τού βιβλίου της στήν περιγραφή της ζωής και της προσωπικότητας τών δύο πρώτων, κυρίως, διευθυντών καθώς και τών συζύγων τους, έκθειάζοντας τις άρετές και τήν άφοσίωση όλων στήν υπόθεση τού ιδρύματος. Μάς δίνει επίσης παραστατικές εικόνες από τή ζωή στό άγροκόμματα κατά τή διάρκεια τών πιο σημαντικών Ιστορικών στιγμών (άπό τό Μακεδονικό άγώνα μέχρι τόν εμφύλιο), για τις όποιες, έξέλλου, εκφέρει και προσωπικές εκτιμήσεις έξιδικνωκευτας, ιδιαίτερα, τήν μεταπολεμική πολιτική τών ΗΠΑ.

Γιά κάθε Ιστορική φάση άκολουθείται η έξής διαδικασία: άπεκρίνεται τό έξω από τή σχολή χώρο πού δοκιμάζεται σκληρά από τά γεγονότα—χωρίς νά εξεραμε άκριβός τις βαθύτερες αιτίες τους—και στή συνέχεια, άντιδιαστολή αυτού τού άνάστατου κόσμου μέ τήν άνθρώπινη τήν άγάπη πού βασιλεύει μέσα στήν «Οασή» της ΑΓΣ.

Και η έπώδος: η έπιβίωση της σχολής όφειλεται στήν έπιβίωση τού «πνεύματος της» πού κυριάρχησε στόν τόπο τού άγροκόμματος τό 75 χρόνια της ύπαρξής της.

Τό «πνεύμα» αυτό προσοφρίζεται σάν ένα σύνολο θρησκευτικών πεποιθήσεων και προσωπικών άντιλήψεων τού John House για τό ρόλο της σχολής, οι όποιες ύποτιθέται ότι υιοθετούνται και από τούς διαδόχους του.

Συγκριμένα, τά στατιστικά στοιχεία αυτού τού συνόλου είναι:

- i) Η θρησκευτική πίστη, οι όμναιστικές άρχές και η άφοσίωση όλων τών διευθυντών στήν υπόθεση τού ιδρύματος.
- ii) Οι άρχές παιδαγωγικής τού John House για τήν άνάπτυξη της όλόπλευρης προσωπικότητας τών μαθητών.
- iii) Η άντίληψη τού τελευταίου για τό βασικό ρόλο της σχολής: νά καλλιεργήσει στις καρδιές τών μαθητών τήν άγάπη για τό γεωργικό επάγγελμα και νά τούς

1. Ο τίτλος τού βιβλίου είναι παρμένο από μία φράση τού «Πιστεύω» της ΑΓΣ «I believe that the tillers of the soil are stewards of the land...» Η Marder ήταν καθηγήτρια Άγγλικών της ΑΓΣ τό 1966-67.